

Л2

Ксенија Вучићевић
Јана Јовашевић
Теодора Нешковић
Никола Павковић
Реља Стевановић

Кустоси:
Санда Калебић
Немања Николић

Линија 2

Line 2

Ксенија Вучићевић / Ksenija Vučićević
Јана Јовашевић / Jana Jovašević
Теодора Нешковић / Teodora Nešković
Никола Павковић / Nikola Pavković
Реља Стевановић / Relja Stevanović

Кустоси / Curators:
Санда Калебић / Sanda Kalebić
Немања Николић / Nemanja Nikolić

галерија

Београд

Новембар 2025. / November 2025

Никола Павковић

Тело које неће горети, 2025.

објект, дрво, трагови пламена 200 x 150 x 5 cm

Nikola Pavković

A Body That Will Not Burn, 2025

object, wood, traces of flame, 200 x 150 x 5 cm

Санда Калебић

ЛИНИЈА 2

Другу годину за редом, у Галерији Б2 одржава се изложба младих ауторки и аутора, студенткиња и студената мастер и докторских студија Факултета ликовних уметности у Београду. Година иза нас обележена је студентском борбом и протестима против корупције и кршења људских права у Србији, те размишљање о уметности, посебно оној коју стварају сами учесници те борбе, постаје истовремено изазовно и неизбежно. Радови приказани на изложби, иако настали током овог тешког периода, не приказују га дословно, али сведоче о истрајности њихових аутора, који су, уз своје друштвено ангажовање, пронашли снагу да наставе да развијају и своје уметничке праксе.

Тематска и стилска тенденција ка ранијим уметничким епохама изражена је међу млађим ауторима. Они све чешће посежу за магијским реализмом, симболистичким изразом или религиозним темама, преобликујући их кроз савремени сензибилитет. Сликарство Реље Стевановића издваја се управо у том контексту: његов израз најближи је реализму *fin de siècle*-а, прожетом симболистичким тоновима. Велики формати, сегментисане композиције и начин на који уметник спаја декоративну позадину са просветљеним фигурама призивају познате историјске референце. Централни мотив његовог рада, смрт тј. страх од смрти, универзалан је и свеprisутан у уметности, филозофији и књижевности, али превише апстрактан и далек за брзину свакодневице савременог човека. Реља, насупрот томе, кроз слику води интроспективни дијалог, успорава и разоткрива властиту мисао. За разлику од историјских симболиста, не полази од унапред задатог наратива, већ гради композицију интуитивно, решавајући ликовне и композиционе односе, док се значење формира накнадно, и то не нужно ни од стране аутора већ између посматрача и дела. Мотиви које користи: цвеће, лобања, труп, коњ, носе препознатљиве универзалне симболе, али њихови односи остају намерно недоречени. Уметнику није циљ да успостави јасан наратив, већ да створи простор у којем слика постаје место заустављања и промишљања, а не тумачења.

Слично томе, и Теодора Нешковић за свој ликовни израз бира свет фантастике и маште. Инспирацију пре свега црпи из књижевности, али и из историје уметности, митологије и културног наслеђа. Мотиве које у њима проналази ауторка преобликује у сопствену визуелну причу, препознатљиву по декоративности и израженом колориту, које по мотивима и облицима личе на предлошке за таписерије. Као и код Реље, код Теодоре је присутно избегавање експликације,

али њене слике, богате сложеним елементима и изразито развијеним унутрашњим световима, подстичу посматрача да успостави наратив и трага за значењем, готово као да пред собом има илустрације књиге бајки. Градећи магијски и мистични универзум насељен принцезама, витезовима, животињама, митовима и алегоријама, уметница наизглед бежи од стварности, али је заправо сагледава и интерпретира кроз сопствене имплицитне симболе и асоцијације. У тим имагинарјумима могуће је препознати одјеке реалног света: оклопљени витезови могу се читати као униформисана лица, док борба петлова, једног који лије сузе, а други крв, постаје визуелна метафора свакодневних сукоба и тензија које нас окружују.

Последња серија радова Николе Павковића, у коју спада и објекат приказан на овој изложби, настала је од пронађених предмета из куће која није имала наследнике. Ове одбачене ствари биле су осуђене на нестанак и уништење, док их уметник није пронашао, извукао из њиховог изворног контекста и преобликовао, дајући им нови живот. Надовезујући се на претходни пројекат који је истраживао тему афективне везаности, Никола је сада проширује и на објекте, тј. елементе дома који функционишу као материјални носиоци сећања, за које се људи грчевито држе у покушају да сачувају траг сопственог постојања, иако ти предмети сами по себи нису стални нити пружају гаранцију очувања идентитета и сећања. Попут старих фотографија, сваки од њих некада је имао сопствени живот у специфичном и интимном окружењу које нам је данас заувек изгубљено. Свако сећање на њих немогуће је повратити, а приче о животима људи којима су припадали сведоче о ефемерности идентитета и крхкости постојања. На старим салонским вратима уметник врши интервенцију контролисаним пламеном који формира цртеж, дословно им продужујући живот и дајући ново значење и вредност.

Како се формирају визуелне слике сећања, је питање којим се у свом раду бави Ксенија Вучићевић. Кроз пејзаж монументалних димензија састављен од мноштва мањих цртежа, уметница истражује пролазност времена и фрагментисану природу памћења. Сећање никада није постојано, оно је нестабилно, селективно и условљено садашњим стањем свести. Како онда приказати пејзаж који у стварности делује чврсто и материјално, али у нашем памћењу непрестано измиче конкретном облику? Већ у ранијим Ксенијиним радовима, на којима су прикази били реалистичнији, почињу да се јављају „грешке” тј. ситни гличеви у фрагментисаном распадању слике. Даљим апстраховањем, њени радови постају поетичнији, мање доречени и подложнији интерпретацији. Уметница разграђује пејзаж да би га поново изградила спајањем појединачних цртежа, чиме симулира начин на који се у свести реконструишу слике из личне архиве сећања, као

субјективне конструкције смисла, а не верне репрезентације спољашњег света. Грешке у фрагментисаности постају свесна одлука, ефемерност тренутка и тежња да се прикаже утисак а не форма пејзажа чине суштину рада. Импазантним форматом цртежа, уметница постиже да приказ потпуно обузме посматрача и увуче га у сопствену динамику сећања.

Уметност Јане Јовашевић креће се по ивици апсурда, вулгарности, табуа и ироније. Од почетака свог стваралаштва, уметница истражује неугодне и друштвено неприхватљиве теме, често прожете сексуалним конотацијама. Њени радови су непосредни и јасно артикулисани, осмишљени да посматрача суоче са властитим границама и предрасудама. У овом раду полазиште је библијски мит о Првобитном греху, тренутак када су људи из рајске сигурности и невиности посрнули у доба самоспознаје и слободе. Тада се открива срам тела, а потчињеност жене мушкарцу постаје нормативна. Уметница тај мит преиспитује, изврће и излаже руглу. Пред нама је застарела прича која је вековима служила као темељ патријархата и основ за контролу, не само мушкараца над женама, већ и читавог човечанства, сада разложена и обесмишљена. Религиозни, свети наратив претворен је у пародију, представљен као јефтина сценографија за дечију представу: све јабуке чак и нису на грани, нису ни убране, већ су саме попадале. Забрањеном воћу уметница даје сопствени лик, постајући истовремено плод искушења али и спознаје, мада овде очигледно одбачене, оне која више никоме није потребна. А змија, преузети рад Катарине Бошковић, која се кроз историју уметности неретко приказивала са женским ликом, симбол посреднице и кривца за грех, овде се преображава у фалус, са јасно наглашеним главићем на крају. У фалусоцентричном свету, Јана фалус поставља тамо где не припада, и не само то, како је змија заправо јастук, она позива нас да на њега седнемо и удобно се сместимо.

Кроз радове младих ауторки и аутора представљених на изложби „Линија 2”, публика добија увид у разнолике приступе и сензибилитете који обликују нашу савремену уметничку праксу. Од интроспективног истраживања личних и колективних сећања, преко симболичког и наративног преиспитивања историјских и религиозних мотива, до преобликовања свакодневних предмета и материјала, ови радови показују широк дијапазон тема и израза. Сваки од аутора, кроз специфичан ликовни језик и концептуални приступ, гради сопствени свет у којем публика активно учествује, постављајући питања, тражећи значења и преиспитујући устаљене погледе на уметност и реалност. Изложба потврђује виталност и разноврсност младе сцене, пружајући посматрачу прилику да сагледа ауторску снагу и перспективе будућих генерација уметника.

Теодора Нешковић
Ловац је вештица, 2025.
 акрил на платну, 140 x 120 cm
Teodora Nešković
Hunter is a Witch, 2025
 acrylic on canvas, 140 x 120 cm

Теодора Нешковић
Ноћна стража, 2025.
 акрил на платну, 150 x 130 cm
Teodora Nešković
Night Watch, 2025
 acrylic on canvas, 150 x 130 cm

Реља Стевановић

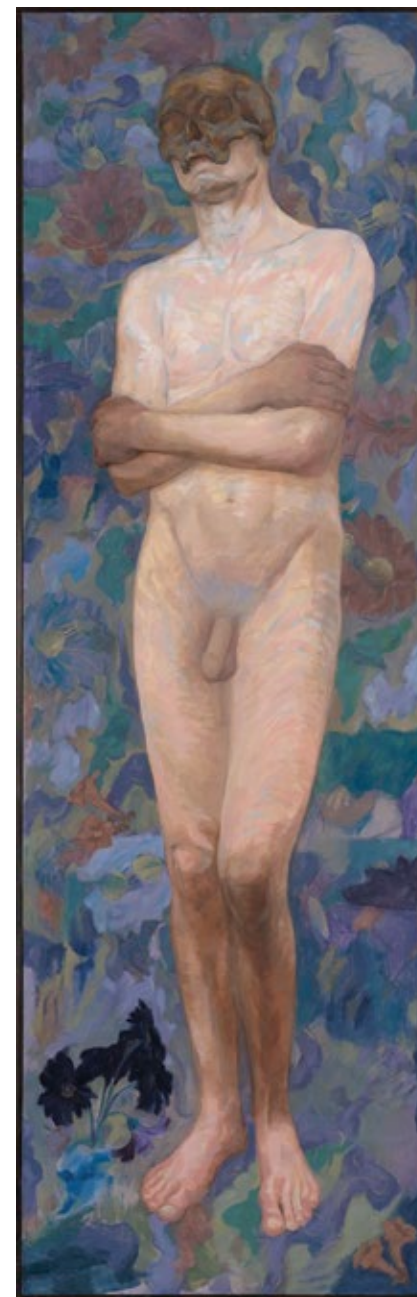
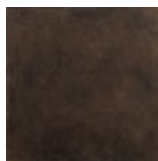
Праг неизрецивог, 2025.

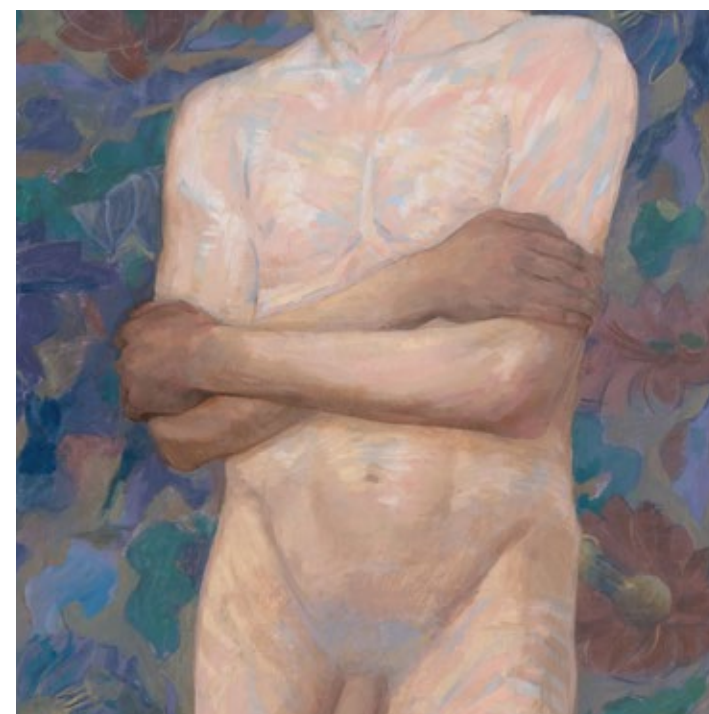
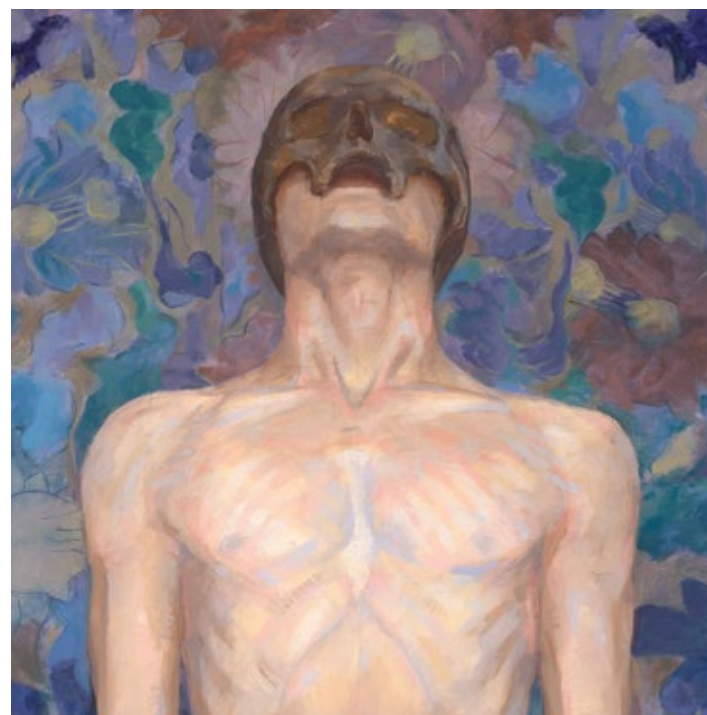
полиптих, уље на платну и угљен на папиру, 285 x 414 cm

Relja Stevanović

Ineffability (death), 2025

polyptych, oil on canvas and charcoal on paper, 285 x 414 cm

Реља Стевановић / Relja Stevanović
 Праг неизрецивог / Ineffability (death), 2025.
 детаљи / details

Јана Јовашевић

Дрво сазнања, 2025.

инсталација, комб. техника, 200 x 200 x 200 cm

Jana Jovašević

Tree of Knowledge, 2025

installation, mixed media, 200 x 200 x 200 cm

Јана Јовашевић / Jana Jovašević
Дрво сазнања / Tree of Knowledge, 2025.
деталји / details

Ксенија Вучићевић

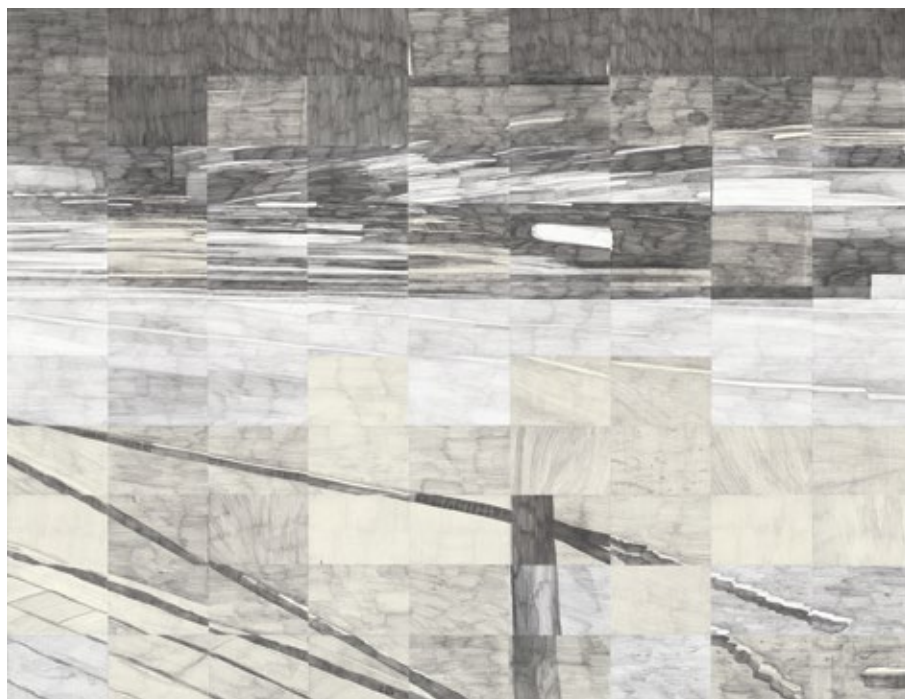
August Underground, 2025.

графитна оловка на папиру, цртеж
210 x 1128 cm

Ksenija Vučićević

August Underground, 2025

graphite on paper, drawing
210 x 1128 cm

Ксенија Вучићевић / Ksenija Vučićević

August Underground, 2025.

детал / detail

LINE 2

Line 2

For the second consecutive year, Gallery B2 hosts an exhibition of young artists, master's and doctoral students of the Faculty of Fine Arts in Belgrade. The year behind us was marked by student fight and protests against corruption and human rights violations in Serbia. Reflecting on art, especially that created by the very participants in these struggles, thus becomes both challenging and inevitable. The works presented in the exhibition, though created during this difficult period, do not depict it literally; rather, they testify to the perseverance of their authors, who, alongside their social engagement, have found the strength to continue developing their artistic practices.

A thematic and stylistic tendency toward earlier artistic epochs is evident among the younger generation. They increasingly turn to magical realism, symbolism, or religious themes, reshaping them through a contemporary sensibility. The painting of Relja Stevanović stands out in this context: his expression most closely aligns with *fin de siècle* realism infused with symbolist tones. Large formats, segmented compositions, and the way the artist superimposes decorative backgrounds with illuminated figures evoke familiar historical references. The central motif of his work—death, that is, the fear of death—is universal and omnipresent in art, philosophy, and literature, yet too abstract and distant for the fast-paced everyday life of contemporary humans. Relja, in contrast, through his paintings, engages in an introspective dialogue, slowing down and exposing his own thoughts. Unlike historical symbolists, he does not begin with a predetermined narrative but builds the composition intuitively, resolving formal and compositional relations as meaning emerges gradually, not necessarily by the artist, but in the space between the viewer and the work. The motifs he employs—flowers, skulls, torsos, horses—carry recognizable universal symbols, yet their relationships remain deliberately unresolved. The artist's aim is not to construct a clear narrative but to create a space where the painting becomes a place for stillness and contemplation, rather than interpretation.

Similarly, Teodora Nešković chooses the world of fantasy and imagination as her expressive realm. Her inspiration comes primarily from literature, but also from art history, mythology, and cultural heritage. She reshapes the motifs she encounters there into her own visual stories, recognizable for their decorativeness and vivid colour palettes, reminiscent of tapestry designs. As with Relja, Teodora also avoids explicitness; however, her paintings, rich in complex elements and intricately developed

inner worlds, encourage the viewer to establish narratives and search for meaning, almost as if looking at illustrations from a book of fairy tales. Constructing a magical and mystical universe inhabited by princesses, knights, animals, myths, and allegories, the artist seemingly escapes reality, yet in fact observes and interprets it through her own implicit symbols and associations. Within these imaginaria, echoes of the real world can be discerned: armoured knights may be seen as uniformed figures, while the fight between two roosters, one shedding tears, the other blood, becomes a visual metaphor for the everyday conflicts and tensions that surround us.

The latest series of works by Nikola Pavković, including the object presented in this exhibition, was created from found items belonging to a house that had no heirs. These discarded objects were condemned to disappearance and destruction until the artist discovered them, removed them from their original context, and transformed them, giving them new life. Building on his previous project, which explored the theme of affective attachment, Nikola now extends it to objects themselves—domestic elements functioning as material carriers of memory. People cling to them in an attempt to preserve traces of their own existence, even though such objects are inherently impermanent and offer no guarantee of preserving identity or memory. Like old photographs, each once had its own life within a specific and intimate environment now forever lost. Any recollection of them is impossible to restore; the stories of the people who once owned them testify to the ephemerality of identity and the fragility of existence. On old salon door, the artist intervenes with controlled fire, forming a drawing that quite literally extends their life and bestows upon them new meaning and value.

The question of how visual images of memory are formed is at the core of Ksenija Vučićević's work. Through a monumental landscape composed of numerous smaller drawings, the artist explores the transience of time and the fragmented nature of memory. Memory is never fixed, it is unstable, selective, and conditioned by one's present state of mind. How, then, to depict a landscape that appears solid and tangible in reality but constantly eludes concrete form in our recollection? Already in Ksenija's earlier works, which leaned more toward realism, "errors"—small glitches within the fragmented disintegration of the image—began to appear. With further abstraction, her works become more poetic, less defined, and more open to interpretation. The artist deconstructs the landscape in order to reconstruct it again by joining individual drawings together, thereby simulating the way images from personal memory archives are rebuilt in the mind: not as faithful representations of the external world, but as subjective constructions of meaning. The fragmentation "errors" become a deliberate choice; the ephemerality of the moment and the desire to convey the impression rather than the form of a landscape constitute the essence

of the work. Through the imposing format of her drawings, the artist achieves an immersive experience, drawing the viewer into the dynamic flow of memory itself.

The art of Jana Jovašević moves along the edges of absurdity, vulgarity, taboo, and irony. Since the beginning of her practice, the artist has examined uncomfortable and socially unacceptable topics, often imbued with sexual connotations. Her works are direct and sharply articulated, designed to confront the viewer with their own boundaries and prejudices. In this piece, the starting point is the biblical myth of Original Sin, the moment when humankind fell from the security and innocence of the paradise into an age of self-awareness and freedom. It is then that the shame of the body is revealed and the subjugation of woman to man becomes normative. The artist re-examines, twists, and ridicules this myth. What we see before us is an outdated story that for centuries served as a foundation of patriarchy and a means of control—not only of men over women but of humanity as a whole—now dismantled and rendered absurd. The religious, sacred narrative has been turned into parody, presented as a cheap stage set for a children's play: all the apples are not even on the tree, nor picked, they have simply fallen to the ground. The artist gives the forbidden fruit her own face, becoming both the fruit of temptation and of knowledge, though here evidently discarded, unwanted, unnecessary. The snake, a work by Katarina Bošković appropriated into Jana's piece, traditionally depicted in art history as a female figure and symbol of the mediator and the bearer of guilt for sin, here transforms into a phallus, with an unmistakably emphasized head. In a phallocentric world, Jana places the phallus where it does not belong, and more than that, since the snake is actually a pillow, she invites us to sit on it and make ourselves comfortable.

Through the works of the young artists presented in the exhibition Line 2, the audience gains insight into the diverse approaches and sensibilities shaping Belgrade contemporary art scene. From introspective explorations of personal and collective memory, through symbolic and narrative reconsiderations of historical and religious motifs, to the transformation of everyday objects and materials, these works demonstrate a broad spectrum of themes and expressions. Each artist, through a specific visual language and conceptual approach, constructs a personal world in which the audience actively participates—asking questions, seeking meanings, and re-examining established perspectives on art and reality. The exhibition affirms the vitality and diversity of the young art scene, offering viewers a glimpse into the creative strength and perspectives of the next generation of artists.

Издавач

Галерија Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

За издавача

Драган Стојадиновић

Стручни савет

Јеша Денегри
Данијела Пурешевић
Немања Николић

Организација и продукција

Бојан Муждека

Кустоси

Немања Николић
Санда Калебић

Текст у каталогу

Санда Калебић

Лектура

Марина Миладиновић

Превод

Санда Калебић

Фотографија

Владимир Поповић
Ксенија Вучићевић

Прелом

Жолт Ковач

Штампа

Алта Нова, Београд

Тираж

300

СIP - каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

Publisher

Gallery B2
Balkanska 2
11000 Belgrade, Serbia
tel +381 11 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

For Publisher

Dragan Stojadinović

Gallery Council

Ješa Denegri
Danijela Purešević
Nemanja Nikolić

Organization and Production

Bojan Muždeka

Curators

Nemanja Nikolić
Sanda Kalebić

Text in catalogue

Sanda Kalebić

Proofreading

Marina Miladinović

Translation

Sanda Kalebić

Photography

Vladimir Popović
Ksenija Vučićević

Layout

Žolt Kovač

Printed by

Alta Nova, Belgrade

Circulation

300

Пријатељи пројекта

C'EST MOI
art jewellery

Република Србија
Министарство културе

ГАЛЕРИЈА Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs